

ERIK BOSGRAAF

Der Fluyten Lust-hof van Jacob Van Eyck, tijdens de Gouden Eeuw de (blinde) stadsbeiaardier van Utrecht, bestaat grotendeels uit variaties op destijds bekende melodieën. Sommige zijn dat ook nu nog, of weer, zoals *Lachrimae* van John Dowland dat Sting, die sinds kort tot de oude muziek is bekeerd, onlangs nog zong in het Concertgebouw.

Blokfluitist Erik Bosgraaf kiest voor elke melodie en stemming een passend instrument: schrill of omfloerst, olijk of juist bedroefd. Hij speelt vrij en sprankelend; een genoegen om naar te luisteren. En dat – drie cd's lang en met een zeer gedegen boekwerkje – voor een habbekrats bij 't Kruidvat.

Met gitarist Izhar Elias (die bij Van Eyck ook al heel even meedoet op barokgitaar) slaat hij op de cd/dvd *Big Eye* een heel andere weg in.

Weg zalige naïviteit, weg eenlij-nigheid. Nu klinkt het percussief ratelend, sissend en zoemend, bijvoorbeeld in *A Truth under a Fake Sun* (2005) van Naomi Sato en *Steno* (2006) van Tomi Räisänen. Of duister mijmerend op contrabas-blokfluit in *Maknongan* (1976) van Giacinto Scelsi.

Bosgraafs virtuositeit, en bovenal zijn onbetwistbare begrip van elke noot die hij speelt – van Van Eyck (ca. 1589) tot De Roo (1970) – zijn indrukwekkend. Wie daar een volledig beeld van wil krijgen, moet natuurlijk wel beide cd's beluisteren.

JOCHEM VALKENBURG

Erik Bosgraaf. Van Eyck: Der Fluyten Lust-hof. (Brilliant 93391)

Erik Bosgraaf en Izhar Elias. Big Eye: movies & music. (PH0713)